

Hellig tre Konger dag.

Jobs bog 28,12-28; 1. Johs. 2,7-11; Matt. 2,1-12

Visdom

Det er Hellig tre Konger dag. Den sidste dag i juletiden. Det med julens budskab skal vi tygge længe på. Og normalt siger vi, at H3K er den sidste juledag. Når vi begiver os med de Hellige tre Konger, de vise mænd til barnet i Bethlehem.

Barnet i krybben bliver man ikke sådan færdig med. Nogen ville måske synes, at nu er det nok med det barn, skulle det ikke snart se at blive voksen og komme videre. Og det kan være en rigtig indvending. Mens andre aldrig hverken begav sig af sted til Bethlehem, til krybben i stalden. De ville hverken sjoske afsted til Bethlehem med Josef og Maria på æslet eller ride på kamelryg med kongerne fra Østen. De vil aldrig ind i det barnlige univers. Det er de for voksne og myndige til!

Og derom handler dagens prædiken: at bevare balancen mellem voksenheden og barndommen, mellem den voksnes tilgang til verden sådan på distancen, på klog og fornuftig vis og så barnets tilgang til verden på forundringens, troen, og håbets vis.

Fra gamle dage kalder man Hellig tre Kongerdag for visdommens dag. Så det handler det dybest set: Hvad er visdom.

2.

Men jeg begynder et ganske andet sted.

Lillejuleaften læste jeg lederen i Politiken. Den havde overskriften: "*Obama er større end Jesus*". Den leder kunne sætte en præsts tanker i sving: Sku' man tage udsagnet for en provokation, en vits eller i ramme alvor. Nok mest det sidste!

Og derfor er den en tanke værd. Argumentationen i lederen var, at skulle man sammenligne fødselaren den 24. dec. – altså Jesus – med en anden frelserskikkelse i det år, vi er gået ud af – nemlig den amerikanske præsident Obama – så måtte sammenligningen i den grad falde ud til fordel for Obama.

Hvorfor?

Fordi politik er bedre end religion. Se dog på, siger lederskribenten, hvad Obama har opnået af konkrete, politiske resultater i sit hjemland som i udlandet: en ny sundhedsreform, en landvinding af de store i amerikansk indenrigspolitik, hvor den fattige herefter stilles i en bedre situation. Se på Obamas nedrustningsaftale – det går mod fredeligere tider.

Jo, der er sandelig nok af fine og rosværdige resultater at gå herefter, resultater som gør en reel forskel i menneskers konkrete liv. I deres hverdag. I deres dagligdag.

Så hvad har manden fra Nazareth – altså julens fødselar - at stille op med imod frelseren fra Washington. Som lederskribenten skriver: *"Heroverfor står Jesu mirakler, der stadig huskes, men dog kom relativt få til gavn, og de smukke lignelser og hans liv og gerninger, som vi kender fra NT, men som er udlagt så forskelligt i de sidste to tusinde årh., at det er umuligt at gøre et entydigt resultat op."*

Altså: det med Jesus, det er bare bluff, luft, hvad har vi her....

3.

Til denne absurde sammenligning, som ikke bare er en vits eller en skin-provokation, men netop trækker en linje i sandet, er følgende at sige.

Der sættes et skel mellem den fornuftige og rationelle tilgang til verden på den ene side og den følelsesladede, den poetiske tilgang på den anden side.

Politikens leder går ind for den kølige tilgang, at holde hovedet koldt, at tænke i praktiske og pragmatiske baner, dvs. i politiske baner.

Det er i det politiske rum, at de afgørende ting sker, ja her ændres virkeligheden fra det værre til det bedre.

Mens religion blot har med såkaldte 'smukke' forhold at gøre, som ikke har med den reelle virkelighed at gøre. Som hører hjemme i luftlag for kvinder og børn og enfoldige sjæle. Hvor tingene ikke kan gøres op i kroner og øre, i entydige og synlige resultater.

Altså vi har en kølig og distanceret og målbar tilgang til virkeligheden p.d.e.s. – den videnskabelige og politiske tilgang til virkeligheden.

Og så har vi en varm og drømmende og nær tilgang til virkeligheden p.d.a.s. – den poetiske, visionære, religiøse tilgang til virkeligheden.

Det er imidlertid en falsk skelnen. Mellem fornuft og følelse, mellem videnskabelig og politisk udlægning af virkeligheden og religiøs og værdimæssig udlægning af virkeligheden.

Læser man i Obamas bøger, så vil man netop opdage, at hans politiske klogskab, hans pragmatiske og praktiske politiske tæft stammer fra en livsholdning, der abonnerer på to kilder. Den ene kilde er Athen – Sokrates's visdom, hvis fornemmeste udsagn var: kend dig selv. Vid af din begrænsning. Vid, at du ikke ved alt.

Og den anden kilde er Jerusalem eller Bethlehem: manden fra Nazareth, hvis visdom kan samles i apostelen Johs.'s ord fra epistelen til i dag: *"Den, der elsker sin broder, bliver i lyset, og i ham er der intet, som bringer til fald..Den, der hader sin broder, er i mørket og vandrer i mørket."*

Altså visdommen i at elske sin næste som sig selv.

Lyset fra Akropolis og lyset fra Bethlehem. Eller visdommen fra Akropolis og visdommen fra Bethlehem. Det er grundlaget i Obamas politik. Det er det grundlag, som det politiske menneske lever.

Politikeren kan være klog. Han agerer pragmatisk og praktisk for at skabe gode og retfærdige forhold i det menneskelige samfund.

Men under den politiske klogskab hviler en visdom. En visdom, som ikke er operationaliserbar. En visdom, som ikke er instrumentaliserbar. En visdom, som ikke er manipulerbar.

Det er den visdom, som hentes ind via poesien. Det er den visdom, som vi møder i religionen. Det er den visdom, som viser os skønheden og godheden og retfærdigheden i den rene skikkelse.

Vi lever i begge rum – i klogskabens rum OG i visdommens rum. Det ene må ikke spilles ud imod det andet. Det ene lever af det andet. Det er som stuer ved siden af hinanden. Den fine stue og dagligstuen.

3.

Det andet fejlgreb, lederen i Politiken begår, det er den blindhed, som det politiske menneske ned igennem historien altid har haft: at bilde sig selv ind, at det kloge menneske, det kloge samfund – befolket af videnskabsfolk og politikere – at de har patent på sandheden om vort liv. Om vort samfund.

Videnskabsmanden kaster lys ind over vores virkelighed, så vi bliver oplyste og klogere på den. Vi ser klarere. MEN en total gennemlysning af verden findes ikke. Politikeren agerer klogt og ræsonabelt og skønsomt - og med retfærdigheden som pejlemærke. Samfundsudviklingen bliver mere bedre og mere retfærdig. MEN uretfærdigheden bliver aldrig udryddet. Der findes fattigdom selv i DK.

Ondskaben findes stadigvæk – en sagesløs kvinde bliver voldtaget og slået ihjel. Smerten piner i ethvert menneskeligt samfund – der er mennesker, der lever i relationer bundet sammen af kærlighed og dog oplever den største ensomhed.

Vi kan ikke satse visdommen på videnskaben og politikken. Vi må satse et andet sted. Nemlig i den fortælling om et samfund, der ikke findes noget sted, og som heller ikke KAN findes, når mennesker er som de også er: onde, uretfærdige og kyniske.

Visdommen må søges i den Guds indsigt, som er usynlig og skjult, og som er i himlen. Som Job siger.

Og som vi får tilgang til gennem undren og lytten.

Visdommen må søges i det lys, som er før alt andet lys. I Guds lys. I det lys, der lyser for os og som gør, at vi bæres af noget andet end os selv. Nemlig af Gud.

Visdommen må søges i de fortællinger, der ikke kan gøres op entydigt og tydeligt, klart og præcist, fordi de rummer en drøm, et syn, en vision om en verden, hvor vi bæres af en magt, der ikke kan sættes på formel. Nemlig kærlighedens magt. Den

kærlighed, som ifølge nogle af de skønneste fortællinger går så vidt som at kunne omfatte både den uretfærdige, den dumme, den onde, den fejge, den kyniske sjæl. Visdommen må søges i det gudsbarn, der giver os håb, når alt andet synes tabt.

Og det kan hverken den kloge, den pragmatiske, den praktiske, den køligt oplyste, politiske sjæl forstå: Og heller ikke skribenten for Politikens leder. Det er for provokerende et udsagn. Det må være en vits.

4.

Hvad stiller man op med en lederskribent plus alle de andre verdens kloge mennesker, der satser alt på klogskaben?

Måske jeg i første omgang skulle sende dem den salme, vi nu skal synge. For her begynder visdommen om verden.

Det begynder med at kunne synge sig op på en kamel og humpe-dumpe med hen til Bethlehem.

Og så følge stjernen på himlen. Det gælder om at se udad og opad! Visdommen findes ikke på jordens bane, men på himlens bue.

For dernæst at finde ind til det sted, hvor stjernen lyser ned på - et barn på et kvindeskød. For himlens visdom er dér, hvor vi ligesom barnet er taget af, draget omsorg for, båret....af Gud.

For tilslut at bringe guld, røgelse og myrra – dvs. de kosteligste gaver. Fordi visdommen kom til syne i et barn, et elskværdigt barn.

Obama er større end Jesus....javist... Vi kan se op til og beundre den store politiker...men visdommen åbenbares just i det mindste. Og vi tilbeder den mindste. Barnekongen. Det er vort nytårshåb! For dig og mig. For verden!

Amen